



Пърси Биш Шели
Епипсихидион (откъс)

Стихове, посветени на благородната и нещастна дама Емилия Вивиани, затворена е манастира „Санта Ана“ в Пиза.

Ти, сестро на Любов осиротяла,
над мъртвото й царство заридала,
сложи в сърцето си – олтар сломен,
тоз песенен венец на бледен спомен!
Пленена птичко, клетката обвила
със музика, която би смекчила
на тъмничарите сърцата сухи,
ако не бяха те отдавна глухи,
да бъде твоя роза тая песен,
мой славей! Тя със идещата есен
умря, но още нежен е дъхът й
и няма с тръни да дере гърдта ти!

Сърце крилато, блъскало напразно
решетката бездушна и омразна,
доде перата на оная мисъл,
с която твоят дух се е понисал
над сянката си земна и снизена,
се пръснат по земята и ранена,
задъханата гърд за миг окъпе
враждебната килия с кърви скъпи,
аз роня сълзи – не така горчива,
бих лял и кръв – но да си по-щастлива
Ти, райски ангел, ти, надземна тайна,
забулила със женственост сияйна
безсмъртието, обичта, лъчите,
които иначе ще слепят очите!
Ти, благослов сред вечната прокоба!
Ти, блясък в тоя свят на късна доба!
Ти, месец в облаци! Ти, радост жива
сред трупове! Звезда във нощ бурлива!
Ти, чудо, прелест, ужас на душата!
Съзвучие на песента, изпята
от цялата природа! Огледало,
където, като в слънце засияло,
красив се вижда, който се огледа!

О, слушай! Даже всяка дума бледа
на песента ми грее с твойта слава
и като мълния те озарява!...
Аз моля те – от жалкото ми слово
изтрий ти всичко земно и сурово
с ония капчици роса свещена,
дошли от светлината вдъхновена
на двата блясъка, душата окрили;
плачи тогава със последни сили,
докато в болката възторг те лъхне,
след туй се усмихни – да не издъхне!
Не вярвах, че ще видя съвършена
такава младост – светла и безценна!
Душата ми до болка те обича,
но тая ми любов светът нарича
със грозно име, за да я откъсне
от своя срам и своите мисли мръсни!
Да беше майка ни една и съща,
или пък името, с което се обръща
сърцето ми към друга, да деляхте
като сестри със нея, да блестяхте
– два лъча във една безкрайност, – даже
тогава то не щеше да изкаже
доколко аз съм твой! ... Ти, бедна птица,
не твой съм – а от тебе съм частица! ...

1821

(През 1821 година Шели се запознава с младата италианка Емилия Вивиани, насилствено заточена в манастира „Санта Ана“ в Пиза. Нещастната девойка, която се е отличавала с изключителна красота и духовно изящество, тежко е понасяла съдбата си. Между двамата пламва гореща, съвършено чиста любов. Нейна рожба е „Епипсихидион“.

„Епипсихидион“ е словосъчетание на самия Шели. Съставено от двете гръцки думи „епи“ (отвъд, над, свръх) и „тюихе“ (душа), то означава „свръхдуша“, „душа вътре в душата“.)

КРАЙ

© 1959 Цветан Стоянов, превод от английски

Percy Bysshe Shelley
Eipsychidion, 1821

Сканиране: NomaD, 2008
Разпознаване и редакция: sir_Ivanhoe, NomaD, 2008

Публикация:

Пърси Биш Шели. Избрана лирика
Превод от английски на Цветан Стоянов и Илия Люцканов
Редактор: проф. Марко Минков
Художник: Борис Ангелушев
Худ. редактор: Васил Йончев
Техн. редактор: Димитър Захариев
Коректор: Елка Георгиева
Дадена за печат 8. XII. 1958 г. Излязла от печат 15. VI. 1959 г.
Печатни коли: 16V2. Формат: 84x108/82. Тираж: 8080.
Поръчка № 84 (778). Поръчка на печатницата № 17.
Цена 8,60 лева.
Държ. полиграфически комбинат Димитър Благоев
Народна култура, София, 1959

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5575>]